

vens § 97 også fremtidigt skal finde tilsvarende anvendelse herpå.

Til § 34.

En vigtig konsekvens af lovforslaget og det samtidigt fremsatte ændringsforslag til vandløbsloven er, at der nu med hensyn til spildevand og kulturtekniske vandløbspørgsmål gennemføres rets- enhed for hele landet. Hidtil har Københavns kommune indtaget en særstilling i forhold til det øvrige land, både hvad angår materielle regler og med hensyn til, hvilke myndigheder der er kompetente på disse områder. Denne særlige retstilstand er baseret på en række ældre love, nemlig loven af 30. november 1857 om afståelse af grunde til vandaflednings- eller kloakanlæg, §§ 13 og 14 i loven af 14. december 1857 indeholdende nogle forskrifter om gader, veje og vandløb i Kjøbenhavn og lov nr. 123 af 28. april 1906 om nogle forandringer i og tillæg til de 2 love fra 1857.

Ifølge disse bestemmelser træffes vigtigere afgørelser om spildevandsafledning og vandløbsregulering af en særlig vandafledningskommission, hvis afgørelser, herunder af ekspropriationsspørgsmål, kan indbringes for en overkommission. Erstatnings- spørgsmål afgøres af en særlig taksationsmyndighed. I øvrigt henhører efter disse bestemmelser afgørelser af en række mindre væsentlige spørgsmål af mere teknisk præget karakter under Københavns magistrat.

Den afgørende indvending mod de københavnske særregler har imidlertid ikke i så høj grad været det forhold, at der opereres med andre myndigheder end i det øvrige land, men snarere at de materielle regler har været forskellige. De gamle københavnske regler har — ligesom de første vandløbslove — til formål at give regler for en i teknisk henseende hensigtsmæssig vandafledning og kloakering i byen. Det er imidlertid ikke på nogen måde i disse gamle bestemmelser foreskrevet, at der skal tages hensyn til recipienter og miljøbeskyttelsen i øvrigt.

Ved ændringen af vandløbsloven i 1969 var det et betydningsfuldt fremskridt, at økologiske hensyn blev yderligere fremhævet i loven. Dette skete i form af en række skærpede regler, der tog sigte på at beskytte de efterhånden hårdt belastede recipienter. Problemet var mindst lige så aktuelt for Københavns kommune som for det øvrige land, og den spildevandskommission, der afgav betænkning forud for lovændringen i 1969, foreslog da også, at København skulle inddrages under vandløbsloven og således omfattes af de nye skærpede regler. På grund af forskellige omstændigheder, bl. a. overve-

jelserne om en ny hovedstadsordning, som man dengang regnede med var nært forestående, afstod regeringen imidlertid fra at søge København medtaget under loven på daværende tidspunkt.

Den voksende økologiske bevidsthed i den offentlige debat og den tiltagende forurening i alle egne af landet har siden 1969 medført, at forskellen i retsstillingen på spildevandsområdet mellem København og det øvrige land er blevet stadig mere iøjnefaldende.

Københavns særstilling er yderligere blevet accentueret ved, at adskillige af omegnskommunerne i de senere år har truffet omfattende og kostbare foranstaltninger til rensning af det spildevand, der fra disse kommuner direkte eller indirekte afledes til Øresund. Ligeledes har man på den anden side af Øresund efter gennemførelsen af den svenske miljølov i 1969 fået begrænset spildevandsforureningen af Øresund ganske betydeligt. Disse forhold er fornylig blevet dokumenteret ved en undersøgelse af Øresundskommunernes spildevandsforhold, som er udført af miljøstyrelsen.

På denne baggrund har man fra ministeriets side ved flere lejligheder tilkendegivet, at spildevandsproblemerne omkring Øresund ikke kan finde nogen tilfredsstillende løsning, uden at Københavns kommune inddrages under de materielle regler, der gælder for det øvrige land. Disse tilkendegivelser er fulgt ved det foreliggende lovforslag, og for så vidt angår vandløbsregulering ved det samtidig forelagte lovforslag om ændring af vandløbsloven. En gennemførelse af nærværende lovforslag vil således indebære, at spørgsmål om ændringer af spildevandsafledningen til Øresund fra Københavns kommune fremtidig skal afgøres efter reglerne i denne lov, herunder reglerne i nærværende kapitel. Da Københavns kommune ikke er omfattet af Københavns amtskommune, har man ved nærværende bestemmelse foreslået, at de opgaver, som efter dette kapitel er henlagt til amtsrådet, i princippet skal varetages af ministeren for forureningsbekæmpelse.

Det er imidlertid hensigten i medfør af § 18, jfr. § 46, på samme måde som i det øvrige land, jfr. bemærkningerne til § 18, at overlade en række afgørelser af mere teknisk karakter til kommunalbestyrelserne i Københavns og Frederiksberg kommuner. Navnlig for Københavns vedkommende vil det herved kunne opnås, at kommunen fortsat vil kunne træffe afgørelse i visse sager af mindre omfang, dels vedrørende den tekniske udformning af forelagte projekter til private kloakanlæg, der kun vedrører mindre områder, dels vedrørende den eventuelt deraf nødvendiggjorte fremføring af kloakkkerne over de tilstødende grunde.